

УДК 330.341:004

DOI: <https://doi.org/10.32782/2786-8141/2026-16-23>**Стеців Л. П.**

кандидат економічних наук, доцент,
директор Інституту поліграфії та медійних технологій,
Національний університет «Львівська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-2564-1854>

Lesia Stetsiv

Lviv Polytechnic National University

Грицьків Р. П.

аспірант кафедри менеджменту та маркетингу
у видавничо-поліграфічній справі,
Національний університет «Львівська політехніка»
ORCID: <https://orcid.org/0009-0003-9139-5844>

Roman Hrytskiy

Lviv Polytechnic National University

ЦИФРОВІЗАЦІЯ НА МАКРО- ТА МІКРОРІВНІ: ПОГЛИБЛЕННЯ СУТНОСТІ БАЗОВИХ ПОНЯТЬ

DIGITALIZATION OF THE ECONOMY: DEEPENING THE ESSENCE OF BASIC CONCEPT

Анотація. Усталеним є погляд, що національна економіка України перебуває в стані трансформації через необхідність остаточної ліквідації ознак планової економіки та наближення до параметрів ринкової. Тривалість такого процесу пояснюється складними супутніми обставинами, зокрема й надалі актуальною приватизацією, незавершеною земельною реформою, несприятливою нестабільністю світових ринків, посиленням зовнішньої конкуренції, соціальними й політичними збуреннями тощо. При цьому опускається той об'єктивний факт, що економіки країн-лідерів не є сталими, в них також реалізуються зміни, одна з яких спровокована цифровізацією. Дослідження спрямоване на узагальнення й систематизацію сучасних варіантів бачення поняття «цифровізація» з наступним уточненням його змісту у широкому й вузькому значенні для характеристики процесів, що мають місце на макро- та мікрорівні. Для поглиблення розуміння сутності поняття «цифровізація» застосовано наступні методи: індукції та дедукції, порівняння і систематизації – при дослідженні сутнісних характеристик термінів «оцифрування», «цифровізація» та «цифрова трансформація»; синтезу і аналізу – для відстеження й конкретизації часових періодів, які відмінні характером впровадження цифрових технологій; морфологічного аналізу – для уточнення сфери застосування широкого та вузького сприйняття терміну «цифровізація»; графічний – для наочного подання теоретичного і методичного матеріалу; абстрактно-логічний – для теоретичних узагальнень і висновків дослідження. Обґрунтовано доцільність сприйняття цифровізації економіки як процесу, який передбачає синхронне впровадження цифрових технологій стосовно особи, бізнесу, суспільства й держави з метою формування підстав для економічного зростання, більш ефективного використання ресурсів й задоволення потреб. Рівень впровадження цифрових технологій розглянуто стосовно стадій, де перша – оцифрування (реалізується переведенням інформації у цифровий формат з метою надання їй власливостей, які уможливають більш повне й результативне використання в процесі управління), друга – цифровізація (у вузькому ракурсі – процес розширення сфери застосування й систематичного оновлення цифрових технологій з метою слідування за технологічним поступом, забезпечуючи раціональне використання ресурсів і досягнення поставлених цілей) та третя – цифрова трансформація (процес переосмислення засад внутрішньої побудови й взаємодії з зовнішнім середовищем на основі максимального використання переваг й обмеження впливу ризиків, що утворюються в ході повсякчасного застосування цифрових технологій).

Ключові слова: цифровізація, цифровізація економіки, оцифрування, цифрова трансформація, цифрові технології, розвиток підприємства.

Abstract. It is a widely accepted view that the national economy of Ukraine is undergoing a transformation driven by the need to finally eliminate the features of a planned economy and to approximate the parameters of a market-based system. The protracted nature of this process is explained by complex accompanying circumstances, including the ongoing relevance of privatization, the unfinished land reform, unfavorable volatility in global markets, intensifying external competition, and social and political disturbances. At the same time, the objective fact is often overlooked that the economies of leading countries are not static; they are also subject to change, one of the key drivers of which is digitalization. This study aims to generalize and systematize contemporary approaches to understanding the concept of “digitalization,” with subsequent clarification of its content in both broad and narrow senses for characterizing processes occurring at the macro- and micro-levels. To deepen the understanding of the essence of the concept of “digitalization,” the following methods were employed: induction and deduction, comparison and systematization – when examining the essential characteristics of the terms “digitization,” “digitalization,” and “digital transformation”; synthesis and analysis – to trace and specify time periods that differ in the nature of digital technology implementation; morphological analysis – to refine the scope of application of the broad and narrow interpretations of the term “digitalization”; graphical methods – for the visual presentation of theoretical and methodological material; and the abstract-logical method – for theoretical generalizations and conclusions of the study. The expediency of interpreting the digita-

lization of the economy as a process involving the synchronous implementation of digital technologies in relation to individuals, businesses, society, and the state is substantiated, with the aim of creating a foundation for economic growth, more efficient use of resources, and the satisfaction of needs. The level of implementation of digital technologies is considered in relation to stages, where the first is digitization (the conversion of information into digital format in order to provide it with properties that enable more comprehensive and effective use in management processes); the second is digitalization (in a narrow sense – a process of expanding the scope of application and systematic updating of digital technologies to keep pace with technological progress, ensuring rational resource use and the achievement of set objectives); and the third is digital transformation (a process of rethinking the principles of internal structure and interaction with the external environment based on maximizing benefits and minimizing risks arising from the continuous use of digital technologies).

Keywords: digitalization, digitalization of the economy, digitization, digital transformation, digital technologies, enterprise development.

Постановка проблеми. Для України з лютого 2022 року, а реально з 2014-го, пріоритетним завданням незмінно є збереження суверенітету, основу чого складають заходи по стабілізації економіки. Попри тривалість, військові дії все таки можна вважати тимчасовими фактором, коли цифровізація уже має і надалі буде визначати темпи трансформації, зокрема в частині ліквідації відставання від інших країн. Передумови для позитивного результату сформувалися завдяки набуття військових дій характеру високотехнологічних, коли раніше визначальна чисельність живої сили та кількість важкої броньованої техніки нівельована безпілотними системами повітряного й наземного базування. Швидкий прогрес у новітніх засобах захисту й ураження, за умови можливості досягнення цілі за рахунок дешевих високотехнологічних пристроїв, переагустив український ОПК з активізацією усієї мережі забезпечувальних суб'єктів господарювання. Поточна спроможність не лише забезпечувати власні потреби, але й експортувати продукцію, ключовою конкурентною перевагою якої є застосування у реальних умовах сучасної війни, поступово формує умовний локомотив, який може надати прискорення для швидкої цифровізації загалом національної економіки.

Якщо для України цифровізація стала інструментом модернізації й осучаснення економічних процесів, то інші країни вбачають в ній можливість досягнення цілей сталого розвитку, зокрема завдяки лідерству у застосуванні цифрових технологій із збільшенням продуктивності праці, раціональнішому використанню природних ресурсів, зменшенню екологічного навантаження тощо. У післявоєнний період можна очікувати зміну пріоритетів для України, що уже сьогодні вимагає планування й здійснення реальних кроків щодо цифровізації економіки, що повинно ґрунтуватися на відповідних змінах і щодо первинної ланки, тобто кожного окремого підприємства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанню цифровізації належну увагу приділили такі дослідники як Т. Гвініашвілі [1], О. Карпенко [4], О. Кіляр [2], Ю. Костинець [3], В. Куйбіда [4], М. Кулинич [5], С. Мельник [8], Б. Мидло [2], В. Наместник [4], А. Романів [2], А. Саковець [3], А. Слотюк [2], О. Соснін [7], І. Токмакова [8], О. Хлебінська [9], Д. Шатахіна [8], J. Bloomberg [10] та інші. В наукових розвідках вказаних та інших науковців увага зосереджена на питаннях умов, поточних обставин й характеру змін, які супроводжують застосування нових цифрових технологій на різних рівнях управління, зокрема окремих підприємств та національної економіки. Попри суттєві здобутки, простежується неузгодженість у трактуванні базових понять, що й визначає необхідність ліквідації

крайніх відхилень із поглибленням й уточненням відповідної термінологічної основи.

Мета статті полягає в узагальненні й систематизації сучасних варіантів бачення поняття «цифровізація» з наступним уточненням його змісту у широкому й вузькому значенні для характеристики процесів, що мають місце на макро- та мікрорівні.

Виклад основного матеріалу дослідження. В наукових розвідках спостерігаються спроби застосування термінології аналогічно до міжнародної практики. Відповідно зустрічаються безпосередньо терміни «digitization», «digitalization» «digital transformation» або їх переклад у формі «оцифрування», «цифровізація» та «цифрова трансформація» з намаганням надати власну інтерпретацію. Ключовою проблемою є не ініціативність, яка проявляється в певній варіації, а поступ у розробленні й застосуванні цифрових технологій, який видозмінює бачення кожного із перелічених термінів. Складність виникає через одночасне максимально широке подання змісту «цифровізації», що відповідає тенденціям сучасного розвитку і сприйняття її як проміжного етапу. Цьому моменту нами буде приділена особлива увага задля розмежування і в подальшому чіткості застосування щодо цифровізації економіки та цифровізації підприємства, що, поруч із оцифруванням й цифровою трансформацією, сприяє їх сталому розвитку.

В статті Ю. Костинець [3, с. 263] пропонується розглядати еволюції цифровізації на макрорівні, виділяючи три ключові етапи, які відмінні значущістю цифрових технологій за їх впливом на соціально-економічні процеси. Перший етап (розпочався у середині минулого століття) був зумовлений зацікавленістю бізнесу у впровадженні цифрових інновацій, що забезпечувало посилення конкурентних позицій за рахунок технологічного лідерства. Старт другому було дано з розширенням мережі Інтернет у середині 90-х років, коли забезпечило масове застосування цифрових технологій не лише у виробничій сфері, а безпосередньо споживачем. Третій – поточний – етап відмінний як розширенням переліку актуальних цифрових технологій, так й практичною сферою застосування, зокрема від цифрових валют, створенням повністю автоматизованих підприємств, побутовою сферою у формі «розумних будинків», засобами ведення війни, де усі процеси реалізуються за рахунок штучного інтелекту при обмеженій участі людини. В контексті виконання поставленого завдання, важливим моментом є те, що на кожному етапі усі поточні процеси технологічного поступу подавалися як «цифровізація», але фактично мало місце їх ускладнення, накопичення, трансформація. У перспективі реальними є наступні етапи, а тому цифровізацію потрібно сприймати не як відображення

конкретного явища чи обставин на певний момент часу, а як безтерміновий процес.

В офіційних та наукових публікаціях міститься доволі значна кількість трактувань цифровізації. В частині з них наявні ознаки максимального широкого сприйняття. Не втратило актуальності визначення, яке міститься в Концепції розвитку, яка була прийнята до реалізації у 2018 році, де йдеться про «...насичення фізичного світу електронно-цифровими пристроями, засобами, системами та налагодження електронно-комунікаційного обміну між ними, що фактично уможливує інтегральну взаємодію віртуального та фізичного, тобто створює кіберфізичний простір» [6]. Заслужує на увагу практична спрямованість, яка, спираючись на безальтернативність подальшої активності в застосуванні цифрових технологій, формує нову площину координат, яка відмінна в створенні блага для задоволення потреб, тобто не лише у фізичному вимірі, але й віртуальному, що безпосередньо має вплив на досягнення цілей сталого розвитку. Конкретизацію цього моменту здійснив О. Соснін, доводячи, що цифровізація забезпечує «...ефективність, результативність, вартість та якість економічної політики держави» [7, с. 48], що можна доповнити ще й аналогічним ефектом на інших рівнях, тобто включаючи й громадян та бізнес. Такі твердження спираються на поточну доступність й спроможність повсякчасного використання цифрових технологій. Так, існують окремі обмеження, зокрема щодо рівня розвитку цифрової інфраструктури й зростаючих вимог до цифрової грамотності, але їх ліквідація стимулюється глобальними тенденціями та фактичним позитивним результатом. Згідно означених аспектів, у нашому сприйнятті широке розуміння цифровізації все таки асоціюється із цифровізацією економіки, а відтак вона як процес передбачає синхронне впровадження цифрових технологій стосовно особи, бізнесу, суспільства й держави з метою формування підстав для економічного зростання, більш ефективного використання ресурсів й задоволення потреб.

Вузьке сприйняття цифровізації характеризується нашаруванням трьох принципових моментів: варіативністю поглядів, структуризацією за спроможністю виконувати цифрову модернізацію та більш практичними аспектами, зокрема на рівні держави та/або підприємства. Ці моменти і визначаються відсутність узгодженого бачення, а в більшості фрагментарність, яка дезорганізує. За основу візьмемо момент структуризації із додатковою поточною характеристикою за двома іншими моментами. Так, поширення набув підхід, згідно якого розрізняють «оцифрування», «цифровізацію» та «цифрову трансформацію». Т. Гвініашвілі [1, с. 343] виступила з ініціативою розгляду четвертого рівня – «цифровий розвиток», умовно відносячи попередні три до мікрорівня, а цей позиціонує як такий, що характеризує процес на макрорівні. Така пропозиція має право на існування, але в ній закладені ряд дискусійний моментів, які нами будуть з'ясовані при ретельному розгляді кожного з обумовлених рівнів.

Перший рівень – оцифрування ми пов'язуємо із ключовими технологічними змінами, що превалювали на вище розглянутому першому етапі еволюції. Сутність оцифрування доволі чітко подано в Оксфордському словнику, де вказано на «...процес перетво-

рення даних у цифрову форму, яку можна легко прочитати та обробити за допомогою комп'ютера» [11]. Реально йдеться про те, що аналоговий формат, себто текст на папері, негатив, звук на магнітній плівці, відео на касеті тощо перекодовувалися в цифровий формат, що суттєво покращувало їх опрацювання, використання і зберігання з мінімальними витратами. На практиці, створення інформаційного підґрунтя для прийняття будь-якого управлінського рішення не потребує суттєвих зусиль для перегляду значної кількості джерел даних, а виконується шляхом подання кількох ключових слів в пошуковій стрічці з отриманням до 90% актуальних відомостей з відкритих джерел. Доцільно підкреслити, що оцифрування застосовується в сфері державного управління та бізнесу, тобто тут не може існувати будь-якого поділу на макро- та мікрорівень. Попри те, що оцифрування умовно відноситься до першого еволюційного етапу, але воно реалізується й сьогодні в наслідок різної пріоритетності. Реально доволі часто паралельно відбувається документообіг в електронному варіанті та застосовуючи паперові носії, що пояснюється виключно процедурними моментами та намаганням знизити ризики втрати інформації. В цілому ми сприймаємо оцифрування як таке, що реалізується переведенням інформації у цифровий формат з метою надання їй властивостей, які уможливають більш повне й результативне використання в процесі управління. В поточних умовах оцифрування сприймається як варіант збереження раніше отриманих результатів, адже сьогодні продукт, тобто інформація, як такий створюється уже в цифровому форматі, зокрема за рахунок другого рівня – цифровізації (у вузькому розумінні).

Стосовно другого рівня, який позначається як цифровізація, наявні дві актуальні позиції. В основі першої покладено розуміння необхідності повсякчасного й максимально швидкого впровадження цифрових технологій «...у різні сфери діяльності суспільства, бізнесу та держави з метою підвищення ефективності й якості процесів» [1, с. 345]. Як процес цифровізацію розглядають саме через розширення практики комп'ютеризації, перехід на нові цифрові технології [2, с. 716], коли питання аналогового носія інформації як такого не стоїть, оскільки продукт уже створюється одразу в цифровому форматі. Друга позиція передбачає більш суттєвіші технологічні зміни, тобто це поступ, але з переходом до повністю цифрового бізнесу, коли зникають реальні кордони між фізичним та цифровим світом [10]. Дискусійними є два моменти в такій позиції: по-перше, вона фактично відкидає існування третього рівня – цифрової трансформації; по-друге, існування виключно у віртуальному середовищі є прийнятним лише для частини бізнесу (для прикладу, задоволення інформаційних потреб, але фізіологічні потреби вимагають реальних продуктів харчування тощо), тому не може набути масового характеру. Вказане стало підставою для розуміння цифровізації (у вузькому ракурсі) як процесу розширення сфери застосування й систематичного оновлення цифрових технологій з метою слідування за технологічним поступом, забезпечуючи раціональне використання ресурсів і досягнення поставлених цілей. Цифровізація спирається на оцифрування в частині збільшення обсягу раніше створеного інформаційного ресурсу

і при цьому як мінімум сприяє осучасненню засад інформаційного обміну, а фактично видозмінює співвідношення між різними видами ресурсів, надаючи перевагу саме інформаційним.

Третій рівень подається як цифрова трансформація. В переважній більшості публікацій її розглядають стосовно процесів, що мають місце на мікрорівні. Для прикладу, йдеться про «...трансформацію бізнесу шляхом перегляду бізнес-стратегії або цифрової стратегії, моделей, операцій, продуктів, маркетингового підходу, цілей тощо, шляхом прийняття цифрових технологій» [9, с. 108]. Іншими словами цифрова трансформація полягає в суттєвих змінах основних й допоміжних бізнес-процесів шляхом максимального рівня впровадження цифрових технологій, що сумарно утворює необхідні підстави для зміни у бізнес-моделі функціонування. Цінні доповнення містяться в публікації І. Токмакової [8, с. 285], яка доводить, що такого рівня перебудова вимагає загалом переосмислення засад внутрішньої взаємодії, зокрема в частині цифрової готовності персоналу й засад управління, для якого типові критерії оцінювання результативності уже недостатньо актуальні, та С. Кулинич [5, с. 10], яка акцентує увагу на формуванні не лише внутрішньої інформаційної системи з використанням цифрових технологій, але й на високій активності у зовнішньому інформаційному просторі, зокрема за рахунок постійного контакту з контрагентами у соціальних мережах. Останній із вказаних аспектів ліквідує залишки умовної «ізоляваності» підприємства на користь максимально інтенсивного обміну інформацією, а також реалізації кадрової політики виходячи із змісту зворотного зв'язку, який відбувається на підставі активності персоналу в соціальних мережах. Напрацювання сто-

совно цифрової трансформації за межами мікрорівня є обмеженими. Вирізняється позиція В. Куйбіди, який розглядає «...докорінні перетворення управлінської діяльності органів публічної влади за допомогою застосування цифрових технологій» [4, с. 6], наводячи приклади успішного впровадження сервісів, які фактично ліквідували фізичний контакт чиновників з громадянами, забезпечуючи швидкість, доступність й прозорість в отриманні широкого переліку послуг, а також зворотній зв'язок як об'єктивну підставу для покращення результативності взаємодії. Як і щодо попередніх рівнів, нами пропонується власне бачення цифрової трансформації, яка являється процесом переосмислення засад внутрішньої побудови й взаємодії з зовнішнім середовищем на основі максимального використання переваг й обмеження впливу ризиків, що утворюються в ході повсякчасного застосування цифрових технологій. Особливістю авторського варіанту є те, що цифрові технології виконують допоміжну роль, коли визначальною є готовність кардинально змінювати систему та характер взаємодії з іншими системами горизонтального й вертикального розміщення.

Повертаючись до ідеї виділення ще й рівня «цифровий розвиток», доцільно вказати на певну тотожність трактування його сутності Т. Гвініашвілі із прийнятим баченням цифровізації в широкому розумінні. Так, дослідниця твердить, що йдеться про «...найвищий, інтегральний рівень ієрархії, що відображає стратегічний розвиток економіки та суспільства на основі цифрових технологій» [1, с. 343]. З цього слідує факт утворення поняття, яке мінімально відмінне від існуючого. Відтак ми переконані в доцільності розгляду цифровізації економіки у широкому трактуванні та трьох базових рівнів такого процесу (рис. 1).

Рисунок 1 – Уточнення змісту поняття «цифровізація», авторська позиція

Висновки. Сьогодні не може існувати пасивності у впровадженні цифрових технологій, оскільки це поглиблює відставання як на макро- так мікрорівні з спільним результатом у формі втрати конкурентних позицій. Для національної економіки йдеться про сировинну орієнтацію з наступним імпортом високотехнологійних продуктів й послуг та значною залежністю від сервісів, що підтримують їх дієвість.

Стосовно кожного окремого підприємства йдеться про нижчий рівень продуктивності праці й обмежену взаємодію з споживачами. Розглянуто лише окремі аргументи на користь необхідності активізації цифровізації. Інше питання, що процеси на макро- і мікро-

рівні взаємопов'язані як мінімум через необхідність цифрової інфраструктури, формування якої відбувається за безпосередньої участі підприємницьких структур. Інтенсивність цифровізації на кожному з рівнів визначається й рівнем цифрової грамотності населення, тобто як працівників й споживачів. У сукупності загалом цифровізацію потрібно розглядати лише комплексно, коли виконане уточнення щодо вузького й широкого розуміння забезпечує чіткість в практичному застосуванні. Подальші дослідження доцільно спрямувати в частині співставлення темпів такого процесу на мікро- та мікрорівні задля уникнення відставання.

Бібліографічний список:

1. Гвініашвілі Т. З. Цифрова економіка: тенденції, переваги та виклики. *Актуальні проблеми економіки*. 2025. № 8(290). С. 336–352.
2. Кіляр О., Романів А., Слотюк А., Мидло Б. Діджиталізація, як інструмент управління підприємством. *Соціально-економічні проблеми і держава*. 2021. Вип. 2 (25). С. 715–721.
3. Костинець Ю. В., Саковець А. О. Цифровізація як основа розвитку бізнесу в ІТ-сфері. *Актуальні проблеми економіки*. 2025. № 2(284). С. 261–267.
4. Куйбіда В., Карпенко О., Наместник В. Цифрове врядування в Україні: базові дефініції понятійно-категоріального апарату. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2018. № 1. С. 5–10.
5. Кулинич М. Б. Цифрова трансформація вітчизняних підприємств в сучасних умовах. *Вісник ЖДТУ: Економіка, управління та адміністрування*. 2019. № 3(89). С. 8–15.
6. Про схвалення Концепції розвитку цифрової економіки та суспільства України на 2018-2020 роки та затвердження плану заходів щодо її реалізації: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.01.2018 № 67-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/67-2018-%D1%80#n13>
7. Соснін О. Цифровізація як нова реальність країни. *Юридичний вісник України*. 2020. № 1. С. 45–54.
8. Токмакова І. В., Шатохіна Д. А., Мельник С. В. Стратегічне управління розвитком підприємств в умовах цифровізації економіки. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2018. № 64. С. 283–291.
9. Хлебінська О. І. Сутність цифрової трансформації з різних позицій підприємців та науковців. *Економіка та держава*. 2021. № 9. С. 107–111.
10. Bloomberg, J. Digitization, digitalization, and digital transformation: confuse them at your peril. *Forbes*. URL: <https://www.forbes.com/sites/jasonbloomberg/2018/04/29/digitization-digitalization-and-digitaltransformation-confuse-them-at-your-peril/?sh=6bb6d9ed2f2c>
11. Digitization. Oxford Learner's Dictionaries. URL: <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/us/definition/english/digitization>

References:

1. Hvinishvili T. Z. (2025) Tsyfrova ekonomika: tendentsii, perevahy ta vyklyky [Digital Economy: Trends, Benefits and Challenges]. *Aktualni problemy ekonomiky – Current economic problems*, no. (290), pp. 336–352.
2. Kiliar O., Romaniv A., Slotiuk A., Mydlo B. (2021) Didzhytalizatsiia, yak instrument upravlinnia pidpriemstvom [Digitalization as a business management tool]. *Sotsialno-ekonomichni problemy i derzhava – Socio-economic problems and the state*, vol. 2 (25), pp. 715–721.
3. Kostynets Yu. V., Sakovets A. O. (2025) Tsyfrovizatsiia yak osnova rozvytku biznesu v IT-sferi [Digitalization as the basis for business development in the IT sector]. *Aktualni problemy ekonomiky – Current economic problems*, no. 2(284), pp. 261–267.
4. Kuibida V., Karpenko O., Namestnik V. (2018) Tsyfrovo vriaduvannia v Ukraini: bazovi defynitsii poniatino-katehorialnoho aparatu [Digital governance in Ukraine: basic definitions of the conceptual and categorical apparatus]. *Visnyk Natsionalnoi akademii derzhavnoho upravlinnia pry Prezydentovi Ukrainy – Bulletin of the National Academy of Public Administration under the President of Ukraine*, no. 1, pp. 5–10.
5. Kulynych M. B. (2019) Tsyfrova transformatsiia vitchyznianskykh pidpriemstv v suchasnykh umovakh [Digital transformation of domestic enterprises in modern conditions]. *Visnyk ZhDTU: Ekonomika, upravlinnia ta administruvannia – Bulletin of ZhDTU: Economics, Management and Administration*, no. 3(89), С. 8–15.
6. Kabinet Ministriv Ukrainy (2018) Pro skhvalennia Kontseptsii rozvytku tsyfrovoy ekonomiky ta suspilstva Ukrainy na 2018-2020 roky ta zatverdzhennia planu zakhodiv shchodo yii realizatsii [On approval of the Concept for the Development of the Digital Economy and Society of Ukraine for 2018-2020 and approval of the action plan for its implementation]. Available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/67-2018-%D1%80#n13>
7. Sosnin O. (2020) Tsyfrovizatsiia yak nova realist krainy [Digitalization as a new reality for the country]. *Yurydychnyi visnyk Ukrainy – Legal Bulletin of Ukraine*, no. 1, pp. 45–54.
8. Tokmakova I. V., Shatokhina D. A., Melnyk S. V. (2018) Stratehichne upravlinnia rozvytkom pidpriemstv v umovakh tsyfrovizatsii ekonomiky [Strategic management of enterprise development in the context of digitalization of the economy]. *Visnyk ekonomiky transportu i promyslovosti – Bulletin of Transport and Industry Economics*, no. 64, pp. 283–291.
9. Khlebynska O. I. (2021) Sutnist tsyfrovoy transformatsii z ryznykh pozytsii pidpriemstiv ta naukovtsiv [The essence of digital transformation from different perspectives of entrepreneurs and scientists]. *Ekonomika ta derzhava – Economy and state*, no. 9, pp. 107–111.

10. Bloomberg J. (2018) Digitization, digitalization, and digital transformation: confuse them at your peril. *Forbes*. Available at: <https://www.forbes.com/sites/jasonbloomberg/2018/04/29/digitization-digitalization-and-digitaltransformation-confuse-them-at-your-peril/?sh=6bb6d9ed2f2>

11. Oxford Learner's Dictionaries (2026) Digitization. Available at: <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/us/definition/english/digitization>

Стаття отримана: 18.04.2026

Стаття прийнята: 26.05.2026

Стаття опублікована: 03.07.2026